

Intervju...DIOGEN pro kultura muzika

Tatjana Debeljački vs Dragoljub Đuričić

09.2.2013.

Multimedijalni čovjek unutar više dimenzija ljudskosti

Energija kao pokretač čudnih nemira

Vaši počeci u muzici sa bendom „Kruna“ ?

To su godine puberteta i vrijeme kada se čovjek opredeljuje u životu. Ja sam, eto, zavolio bubanj i do sada sam ostao sa njim. U prvoj grupi Krune postava je bila dvije djevojke i dva muškarca. Možda da nije bilo tako ja bih ostao basista a ne bubnjar, mada bih se dotakao bubnja kad-tad, tako da,...

Trenirao vaterpolo, a u plivanju često osvajao nagrade na juniorskim prvenstvima?

Pa, kao pionir sam trenirao plivanje, ali nema niti jednog Novljanina a da nije jedan dan trenirao u Jadranu. Bio sam na raznim prvenstvima plivanja na pobjedničkom postolju. Ali i vrlo perspektivan golman u vaterpolu. Zato danas vidim veliku vezu između bubnjara i golmana.

Polovinom 1975. godine dolazak u Beograd nije bio lak?

Moja volja je bila mnogo veća da postanem bubnjar od bilo koje prepreke. Bilo je teško, bilo se gladno, nije se imalo ni gdje spavati ali nikada nijesam odustao.

Bili ste član sastava „Ribeli“ koji su po dolasku pevača Dade Topića, promenili ime u Mama Co Co?

To je bend koji me je pozvao da dođem u BGD. Bilo je to divno vrijeme igranki u Domu omladine Beograda, još se to pamti. Dolaskom Dade Topića sam prvi put shvatio važnost tempa u muzici. Mnogo me je naučio, a da toga nije bio ni svjestan.

Ispričajte nam opširnije nešto o svojim početnim muzičkim ostvarenjima?

Rusija 1976 god, Donjeck, koncert grupe pod vodstvom Ljube Stepanovića. On je bio popularan u Rusiji jer je bio izvrstan imitator. Svirao sam solo, bubnjarski solo, i u jednom trenutku sam izašao u publiku na sred sale - bilo je 7000 ljudi, iz publike sam izdvojio jednom momka sa naočarima i i na naočarima odsvira solo,

Petom sam udario o pod i cijela sala je počela da skandira...i sada se naježim kada se toga sjetim...!

Svirali ste na najvećim scenama Evrope i Amerike, gde je odnosio brojna priznanja, čak i na značajnim svetskim džez festivalima?

Svirao sam na svim kontinentima, glupo je nabrajati ali svirke u New York-u u CBGB, i RONIE SKOT u Londonu bih izdvojio kao nešto „naj“ u mom životu. Mislim da je i o tim nastupima pisalo i u Independanteu, Sanday Times-u, London Timesu. New York timesu... Dobio sam i na poklon jedne od naj bubnjeva na svijetu od engleskog Premijera, cak sam ušao u neke enciklopedije po Evropi.

Vi ste jedan od retkih muzičara kome ne padaju teško probe i mislim da je kod Vas sve pod organizacijom i da ste sami puno puta sebi olakšali duge turneje?

Nije nimalo lako opstati, sve vreba i najmanje opuštanje košta, slično kao u sportu, to je život, i ne smijete niti jedan dan da se opustite.

Bili ste na putu Svetske slave i kako vam zvuči kad kažu da ste legenda?

Mislim da sam stvarno mnogo toga propustio. Još `82 sam imao poziv od grupe STRAIGHT EIGHT, kasnije prodali 8 000 000 poloca, a posebno posle demokratskih promjena u Srbiji otvorila su mi se vrata, ali sam od svega odustao i posvetio se odrastanju svog Andrije. Pa, eto i jedan od najvećih reditelja svijeta Ford Kopolla je želio da me upozna. Imam i mail na kom piše „Želim da upoznam covjeka koji je dobošem srušio poslednji komunizam u Evropi, a to nije uspjelo ni velikom NATO paktu“ Bilo je više prilika, posebno po festivalima Evrope, ali eto

ja živim jedan mali skromni život i sada želim da uživam u uspjesima svog sina, unučadi...

Koncertima sa grupom bubnjara „Drums Company“, tako da su se mnogi ljudi pitali šta to jedan bubnjar može da im svira dva sata, a da im pritom ne bude dosadno?

Često se pitam kako mi je to uopšte pošlo za rukom. To je jednostavno proces stvaranja ritma i podizanje i izjednačavanje tog pulsa sa publikom. Svi se pitaju kako će a posle dva sata svirke žele još. I meni je to zanimljivo, nemam baš jasno objašnjenje za to.

Posle su se mnogi vraćali i gledali vas u drugim gradovima. Imate pokretač usmeren publici i prenosite neverovatnu energiju?

To je nešto što i jeste čarolija, to je nešto kao ljubav, svi pjesnici svijeta pokušavaju da to stanje opjevaju, ali ni do danas niko to stanje nije sa sigurnošću opisao. To imaš ili nemaš...!

Neverovatno je koliko postignete za godinu dana i da uobličite stvaralačkih dela što svojih, tako i drugih prijatelja i saradnika?

Ja jednostavno osluškujem osjećaj u predjelu diafragme, kada mi se neka ideja javi ništa od nje nema dok me ta ideja ne počne buditi oko 4 sata ujutro... strašno je to teško podnositi, meškoljenje, osjećaj napetosti, strah od neuspjeha ali kada mi se to pojavi onda sam siguran da je ideja zdrava i dobra, i onda se radom i trudom sve postigne...

Bavite se slikarstvom, najčešće crtate aktove u poentilističkom maniru, kasnije ste imali samostalne izložbe?

To je moja klinačka ljubav, opušta me... To je dio moje intime, ja i bijeli papir. Krene sa dvije tri linije i onda se nešto otvori, nešto me vodi dok u jednom trenutku ne osjetim da je gotovo. Slika je gotova onda kada je sve iz vas uzela...! Imao sam dosta i samostalnih izložbi, ali mi je najdraža 5 veličanstvenih u Podgorici. Draško Dragaš, Ratko Odalović, Bane Sekulić, Burić i ja.. Zamislite biti sa tim velikanima, ali naravno znam ja da sam ja iznenađenje, jer sam bubnjar...

Radili ste ilustracije za knjige, kako to da ste se odlučili i tu da pokažete svoju bliskost sa poezijom?

To je ljubav prema ljudima koje volim i koji žele da im ja ilustrujem knjige. Divan je osjećaj da likovno upriličite nekom misli koje je napisao. Divno je biti učesnik jedne knjige...

Izdata je i jedna knjiga monografije u izdanju „Stubova kulture“ autora Mirka Jakovljevića. Mislim da niste baš zadovoljni i nije bila praćena promocijama?

Malo je važno moje zadovoljstvo. Mislim da je velika stvar u životu biti „ junak jedne knjige“ Sjetite se Kekeca, pa to je stvarno nešto veliko, ali ja eto ne volim publicitet kojim se požuri da se u trenutku uradi sve, to čovjeka samelje. Ja inače ne volim pobicitet i to posebno ne onaj koji se firsira čiji smo danas svjedoci vremena..!!!

„Derviš i smrt” po tekstu Meše Selimovića, u režiji Ljiljane Ivanović. Vi ste komponovali veliko i zahtevno delo? **Ostale predstave, uloge u kojima ste igrali, muzika za balet i nagrade za kompozicije filmova i predstava?**

Ja, prvo, pozorište jako cijenim, to je ozbiljna umjetnost. Ponosan sam na dosta toga što sam uradio u životu kada je pozorište u pitanju. Pa sa Leb i Sol sam bas dosta radio, a evo i kada sam se osamostalio bilo je vidnijeg uspjeha. Pa, zamislite kada morate da doprinesete nekoj atmosferi na sceni da nikako ne zasmetate, a kamo li promašite... volim neke muzike za pozorište koje sam uradio, jer su bile bas. Recimo -Zapali me, Bliže, Pop Corn, Ujka Vanja, Ulični psi, Derviš i smrt, a posebno muziku za balet Dr Džekil i Mr. Hajd. To je nešto što je ostalo u istoriji baleta Narodnog pozorišta u BGD.

Cucka jeka, koji se održava u rodnom mestu Kobilji Do mogla bi postati tradicija?

E to je nešto posebno. To je nešto što me je nekoliko godina budilo i prije 4 ujutro. To je mjesto gdje trenutno živi 10 ljudi, možda od marta ih bude 11 ako neko ne... Tamo sam imao prvi put oko 6000 ljudi, a prošle godine čak 8000, a ako je slijediti, ove će biti 10 000. Uspio sam da izazovem ljude da jedan dan u životu posvete pravoj pravcatoj prirodi, da se brzina od 120 na sat pretvori tog dana u samo 30 i da primijetiš sve što te okružuje, da se jednostavno osjetiš dijelom prirode, jer smo to zaboraviti i sopstvene živote poremetili.

Kad će se nastaviti Riječka jeka u rodnom gradu Vaše majke?

To je moj dug majci, to je moj dug kultu žene crnogorske jer se malo zna njihova žrtva...! To će biti i vjerovatno kruna svega što sam u životu uradio, jer i dan danas posle više od 25 godina koliko moja majka nije sa nama, kada kupujem cipele pitam se da li bi se možda i majci dopale...

Kako je počela zabava između dva bubnjara sa istim prezimenom, osmogodišnjim Đurađem Đuričićem iz Kraljeva?

Đurađ je čudo do djeteta, on je toliko talentovan da se ne mogu načuditi kako se on uopšte razvija, kako on to sve uopšte kapira, jer on već istražuje bubanj. On ja samnom nastupio sa svoje 3 godine, a inače ja i njegov djed smo neki rođaci između 8 i 10-og koljena. Želim da mu svo svoje iskustvo prenesem i da nastavi ne gdje sam ja stao, već gdje su stali bubnjari uopšte, ima on taj potencijal..!!

Proglašenju Dana bubnjara 13. februara u Ateljeu 212 - hoće li se usvojiti?

Ma, ja se to malo sprdam sa ovoliko značaja posvećenog Danu zaljubljenih, ali eto, iz šale, ako se dogodi da to utvrdimo i sledeće dvije godine, onda će to stvarno biti DAN BUBNJARA, a ja tu vidim određeni potencijal nečega što može da živi i što može da od BGD napravi nešto za februar mjesec, vrlo važnu turističku tačku na planeti. A zašto da ne kada se ime BEOGRADSKI BUBNJARI samo od sebe stvorilo željom Beograda da bude svijet....!

Da li je nekad tesno u sopstvenoj koži?

Meni je u njoj uvijek tijesno, ja sam skup čudnih nemira, buntovnosti, Ja sam nesebičan i ne razmišljam normalno za današnje vrijeme, pa me neki i ne mogu shvatiti. Evo, ovo zadnje se ne shvata, svi žele profit i ako ga nema guše sve što je pozitivno, a ja, eto, želim da prihodom od koncerta u Ateljeu pomognem da se plati struja, voda, bilo šta jer želim da im pomognem, da im dam malo ruke, a oni koji bi to trebali da podrže žele profit...?! Ako sam ja ovakav i takav ću ostati, a profiteri nek uživaju u mizeriji zvanoj profit..!!! Onaj koji se javno kune u Atelje želi da otme malu crkavicu...! Ja ću ovo izgurati kao i sve do sada...!

Da li bi radili nešto drugačije i šta Vam je ostalo neostvareno u muzici?

Radio bih istu stvar, ali bih sigurno ponešto mijenjao sem osjećaja koji nosim u svojoj duši, osjećaja koji mi je život učinio plemenitim, ispunjem i saznanjem da se za novac ništa lijepo ne može kupiti...

Sve ove godine između seoba i deoba?

Misao koju nosim je čista utopija, život sam posvetio bubnju, ritmu, znam da je to pokretač svega, energija... Teško se nosim sa ljudskom ćudi, to je nešto što se ne može predvidjeti, nešto što uvijek pravi problem, nešto nepredvidivo, a uvijek smeta i koči, prosto vas vraća unazad...! Teško mi to pada, ali šta da se radi, želim neke vrijednosti prenijeti na sina. Upravo mi neki dan kaže šta sam sve pogriješio u životu. Sve je u pravu, ali ja i dalje želim da mu dušu nahranim kako bi pod stare dane mogao sebe da pogleda u oči!

Zvanična WWW stranica autora: <http://www.dragoljubdjuricic.com>

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>

NE KOPIRATI